

Phần 8

Chương 36 Không Hẹn Mà Gặp

Thời tiết có chút lạnh, có điều không hề ảnh hưởng tới hứng thú cưới ngựa của Hiểu Vân.

Mười ngày, Hiểu Vân không ngờ rằng dưới sự giúp đỡ của Triển Chiêu, trong mười ngày nàng đã có thể cưới ngựa chậm rãi, so với nàng nghĩ nhanh hơn nhiều, khiến nàng vô cùng hưng phấn, vừa vui vẻ vừa đắc ý. Vì thế hôm nay, Hiểu Vân một mình cưới A Tảo đi dạo ở ngoại ô Khai Phong phủ, tâm trạng vô cùng tốt, vừa phát roi da vừa ậm ừ hát.

“Ta có một con lừa nhỏ tới bây giờ vẫn chưa từng cưới, có một ngày tâm huyết dâng trào liền tập cưới, trong tay cầm roi da nhỏ lòng đang đắc ý...” Lúc đang hát thật vui vẻ, đột nhiên bị một người ngắt lời.

“Điệu hát dân gian của cô nương này thật là kỳ lạ.”

Hiểu Vân ngạc nhiên, dừng ngựa nhìn xung quanh, lại không phát hiện bóng người nào, đành bỏ qua. Đang định đi tiếp, một bóng dáng màu trắng từ trên trời giáng xuống. Hiểu Vân cả kinh mới phát hiện, thì ra người nói chuyện đang ở trên cây, khó trách mới rồi không thấy ai, chỉ nghe thấy tiếng.

Đợi người nọ rơi xuống bên cạnh ngựa của mình, Hiểu Vân nhìn kỹ liền hô ra tiếng. Đây không phải là vị mỹ nam tử ngày đó anh hùng cứu mỹ nhân sao?

“Thì ra là ngươi.”

“Là ta. Thật tình cờ.” Người nọ cười trả lời. Nói xong, soạt một tiếng mở quạt ra, nhẹ nhàng phẩy vài cái.

Hiểu Vân thoáng nhìn cây quạt của hắn, cũng khẽ cười: “Là đúng lúc, không ngờ ở nơi này lại gặp được Bạch ngũ gia.”

Bạch Ngọc Đường vốn đang nghỉ ngơi trên cây, vừa rồi xa xa nghe thấy có tiếng vó ngựa chậm rãi đi tới, lại nghe thấy tiếng hát không rõ âm điệu, đã biết có người cưới ngựa tới. Đợi đến gần mới phát hiện chính là cô nương không có tiền không có võ công, lại ra mặt vì một vị cô nương bán mình chôn cha trên đường lớn tại phủ Khai Phong lần trước.

Ngày ấy nàng mặc một thân áo vàng, hôm nay lại một thân áo đỏ. Ngày ấy mặc quần lụa, hôm nay lại mặc áo ngắn, dưới chân đi giày màu đen. Cả người sạch sẽ lưu loát, lại không mất đi nét đáng yêu, so với ngày đó phong thái càng hiện rõ. Ngồi trên ngựa, dương dương tự đắc, tinh thần phấn khởi, khiến người

khác không khỏi nhìn thêm vài lần. Bạch Ngọc Đường nhìn không được mở miệng nói chuyện với nàng.

Bạch Ngọc Đường vẩy quạt một chút, mỉm cười nhếch mi. Thấy Hiểu Vân nhìn cây quạt của hắn cười liền hiểu rõ. Thì ra một câu “Phong lưu thiên hạ một mình ta” đã lộ ra thân phận của hắn.

Trên giang hồ truyền rằng Bạch Ngọc Đường kiệt ngạo bất tuân, mấy chữ đề trên quạt của hắn thể hiện hoàn toàn tính cách cao ngạo đó, người trong giang hồ không ai không biết, không ai không hiểu. Cũng vì thế, có rất nhiều người giả mạo hắn đi lừa bịp khắp nơi.

“Cô nương làm sao khẳng định được ta chính là Bạch đại hiệp mà cô nương nói?”

“Cầm Mao Thủ Bạch Ngọc Đường nổi danh thiên hạ, ai không biết, ai không hiểu. Nhìn trang phục này, cây quạt này của các hạ, tất nhiên có thể đoán ra vài phần. Đương nhiên, dựa vào đó không thể kết luận thân phận của các hạ. Nhưng cách ăn mặc và cây quạt có thể mô phỏng, còn dung mạo, khí chất cùng bản lĩnh lai vô ảnh khứ vô tung, không phải ai cũng bắt chước được. Hơn nữa ngày ấy các hạ làm việc thiện không lưu danh, khí tiết ấy ta không thể nghĩ ra lý do các hạ không phải là Bạch Ngọc Đường. Bạch ngũ gia, ta nói đúng không?”

“Đúng.” Ý cười trong mắt người nọ càng đậm, vẻ mặt đắc ý, cây quạt trong tay càng phẩy nhanh.

Hiểu Vân thấy vẻ mặt đắc ý của hắn liền cười thầm, Bạch Ngọc Đường này không phải đom đống bình thường, nhìn không được muốn đả kích hắn một phen.

“Có điều...”

“Có điều cái gì?”

“Có điều, dù chuột lợi hại thế nào đi nữa, cũng không thể bằng mèo!”

Hiểu Vân cảm thấy mình thật có dũng khí, lại dám đụng vào nỗi đau của Bạch Ngọc Đường, vượt râu hổ. Nhưng nói xong nàng liền hối hận.

Mặt Bạch Ngọc Đường nháy mắt xanh mét, hai đôi mắt híp lại nhìn nàng, tràn ngập uy hiếp, khiến Hiểu Vân run run.

“Người nói cái gì?”

“Không, không nói gì hết.” Hiểu Vân cuống quýt xua tay, “Ta, ta nói đùa thôi! Bạch đại hiệp trăm ngàn đừng để trong lòng. Ta còn có việc, ta đi trước.” Nói xong hai chân đạp đạp, ra roi quất ngựa, giục A Tảo chạy mau.

Bạch Ngọc Đường không nói gì, chỉ nhân lúc ngựa chạy qua bên người, tay trái dùng sức điểm vào mông ngựa một cái.

Cú chọc này, lực đạo không nhẹ, hơn nữa đúng vào điểm yếu của ngựa, khiến A Tảo đau đớn hí lên một tiếng, chân trước giơ lên, ngựa mất thăng bằng, sau đó bỏ chạy như điên. Hiểu Vân sợ hãi vội ôm lấy cổ ngựa.

“A Tảo, ngươi làm sao vậy? A Tảo, ngươi hất ta ngã mất.”

Hiểu Vân ở trên lưng ngựa bị hoảng hốt ngã trái ngã phải, đầu văng mắt hoa, trên tay cũng dần lỏng ra, thân mình càng ngày càng nghiêng, mắt thấy mình sắp ngã ngựa, lớn tiếng kêu cứu.

“Cứu mạng! Cứu mạng...”

Bạch Ngọc Đường vốn chỉ định dạy dỗ tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng, dám nói chuột không bằng mèo trước mặt hắn, không ngờ nàng vậy mà giống như mới học cưỡi ngựa, ngựa chạy thì mau, hơn nữa hai bên đường gập ghềnh, xóc nảy, nàng đang treo nửa thân mình xuống dưới, hai tay bám chặt vào bờm ngựa không rời. Tiểu mã bị nhéo đau, càng chạy nhanh hơn, mắt thấy tình hình không ổn, vội vã chạy theo.

Hiểu Vân cơ hồ chỉ còn vắt nửa người trên lưng ngựa, đầu chóng xuống đất khiến nàng hoa mắt, chỉ biết nắm chặt lấy bờm ngựa, nhưng cũng vô ích, tay dần dần trượt ra. Nàng càng nắm chặt lông A Tảo, A Tảo phóng càng nhanh.

A Tảo ơi A Tảo, ngươi dừng lại đi, ta sắp không được rồi.

Hiểu Vân trong lòng kêu rên, nhưng không thể làm gì. Tay lại trượt một cái, một túm lông đỏ rụng ra còn lại trên tay, thân mình rơi tự do nhắm thẳng xuống đất.

“A...” Một tiếng kêu thảm thiết thê lương, khiến chim chóc trong rừng bị kinh động.

Lúc Bạch Ngọc Đường chạy tới, Hiểu Vân đã sắp rơi, hắn không cứu kịp, đành trực tiếp bay qua, làm đệm thịt dưới thân nàng, hai người lăn vài vòng mới ngừng lại.

Bờm A Tảo cuối cùng được giải thoát, vó ngựa thả bước chạy mất.

Hiểu Vân chỉ cảm thấy một bóng trắng hiện lên, tiếp theo một trận trời xoay đất chuyển, nghĩ lần này ngã không gãy cổ cũng gãy chân. Nhưng mà, lại không đau như tưởng tượng. Mở to mắt nhìn mới phát hiện mình ngã lên một người mặc áo trắng, nằm trên một đồng lá rụng vàng óng. Hai tay mình dán chặt vào ngực hắn, cổ cùng thắt lưng được cẩn thận che chở, ngẩng đầu nhìn, thấy một khuôn mặt tuấn mỹ phóng lớn ngay trước mặt, đôi mắt kia đen bóng nhìn nàng chăm chăm. Đây là...

“Bạch Ngọc Đường!” Hiểu Vân đứng bật dậy lùi lại! Trùng mắt.

Bạch Ngọc Đường miễn cưỡng ngồi xuống, phui phui lá rụng trên người, nhìn nàng tức giận, trong lòng âm thầm may mắn, may mà không nháo tới chết người.

Hiểu Vân sững sốt một hồi, mới phục hồi lại từ cơn hoảng hốt. Sợ hãi nhất thời hóa thành ủy khuất cùng phần nộ, tùy tiện nắm một nắm lá rụng ném lên người Bạch Ngọc Đường.

“Bạch Ngọc Đường, khôn kiếp ngươi!”

Chỉ là lá rụng không có sức nặng, chỉ hờ hững rơi trên người Bạch Ngọc Đường, một chút cũng chưa trút được giận.

“Khôn kiếp khôn kiếp khôn kiếp khôn kiếp khôn kiếp...!”

“Này này này, ta cứu ngươi, ngươi sao lại nói ta khôn kiếp chứ. Ngươi đối xử với ân nhân cứu mạng như thế sao?” Bạch Ngọc Đường bị thế tấn công bằng lá rụng của nàng làm dở khóc dở cười.

“Ân nhân cứu mạng, ngươi còn dám nói! Nếu không phải vì ngươi, ta sao lại bị ngã chứ? Ngươi đường đường là một đại nam nhân, lại so đo cùng một nữ nhân, ngươi lòng dạ hẹp hòi, còn dám xưng là đại hiệp! Ngươi khôn kiếp... ta thiếu chút nữa mất mạng, ngươi có biết hay không?”

“Chẳng phải hiện giờ ngươi không có việc gì sao?” Bạch Ngọc Đường biết mình làm sai khiến nàng sợ, cũng không so đo với nàng.

“Người không có việc gì, nhưng tim bị dọa sắp vỡ rồi. Ta muốn ngươi giải thích, còn phải bồi thường phí tổn tinh thần!”

“Cái gì? Phí?” Phí tổn tinh thần? Đó là gì vậy?

“Chính là phí an ủi!” Hiểu Vân trừng mắt, quát âm lên.

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt hoang mang, “Ngũ gia ta chỉ nghe qua rượu an ủi, chưa từng nghe qua phí an ủi, ngươi đừng có thừa cơ lừa ta.”

“Không trả tiền, trả rượu cũng được, có điều, ta chỉ thích một loại rượu.” Hiểu Vân hí hóp mắt nhìn hắn, ta mà không làm khó dễ ngươi một chút, thật không thể hết giận.

“Rượu gì?” Bạch Ngọc Đường là người sành rượu, nhắc tới rượu sẽ hăng hái.

“Rượu bồ đào.”

“Rượu bồ đào?” Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu, “Bồ đào cũng có thể nấu rượu sao? Sao Ngũ gia ta chưa bao giờ nghe tới?”

Hiểu Vân đắc ý, cũng có loại rượu Bạch Ngọc Đường không biết.

“Đây là một loại rượu màu đỏ, trong suốt, thường đựng trong chén hồ phách, đặc biệt xinh đẹp. Uống vào thanh thuận lại ngọt, còn có tác dụng dưỡng nhan! Có điều loại rượu này rất khó tìm.”

Thấy vẻ mặt say mê của Hiểu Vân khi nói, Bạch Ngọc Đường không khỏi tò mò rượu bồ đào này rốt cục là rượu gì. “Được, ta nhất định tìm được cho ngươi!”

Hiểu Vân nở nụ cười, “Ngũ gia đừng tùy tiện hứa, người chưa từng nghe nói tới loại rượu này, đi đâu mà tìm cho ta chứ?”

Bạch Ngọc Đường nhếch mi, “Người đừng coi thường năng lực của Ngũ gia, chưa từng có chuyện gì Ngũ gia muốn làm mà không làm được.”

Bạch Ngọc Đường, quả nhiên không phải cao ngạo bình thường.

“Nếu đã như vậy, ta đây mỗi mắt mong chờ. Có điều, ta phải nói thẳng với người, vừa rồi ta nói chuột không bằng mèo là cố ý, chẳng qua muốn đùa với người thôi, nhưng xem ra trò đùa này không vui, ta phải nói rõ cho người biết. Bạch Ngũ gia, xin lỗi.”

Hiểu Vân bất ngờ nói vậy khiến Bạch Ngọc Đường bị kinh ngạc, đang định bảo không cần để ý, Hiểu Vân đã nói tiếp.

“Còn nữa, tuy rằng người hại ta thiếu chút ngã chết, có điều người cũng đã cứu ta, chúng ta hòa nhau đi.”

Bạch Ngọc Đường không dự đoán được nàng sẽ nói như vậy, không khỏi ngây ra một lúc, lập tức cười cười, đứng lên: “Được, hòa nhau.”

Hiểu Vân cũng đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, lại phát hiện trên mặt đất có gì đó, dùng vải vàng bọc lại, roi trong đồng lá rụng, không nhìn kỹ rất khó nhận ra. Hiểu Vân nhặt lên, định nhìn cho kỹ, đã bị Bạch Ngọc Đường giằng lấy.

“Đây là của ta.”

Hiểu Vân cũng không để ý, cười cười nói: “Đồ quý thì giữ cho cẩn thận, roi sẽ không dễ tìm đâu. Được rồi, ta phải về.”

Nói xong, xoay người đi tìm ngựa yêu của nàng: “A Tảo, A Tảo...”

Bạch Ngọc Đường đem túi nhỏ bỏ vào ngực, thấy Hiểu Vân gọi tên ai đó, giống như đang tìm người.

“Cô nương tìm ai vậy?” Vừa rồi có người đi cùng nàng sao?

“Ngựa của ta!” Hiểu Vân không quay đầu, thẳng tắp đi về phía trước.

“Ngựa của người? Tên A Tảo?” Nổi tính tò mò.

“Đúng vậy, không dễ nghe sao?” Hiểu Vân quay đầu nhìn hấn, tựa hồ muốn nói đừng có hoài nghi thường thức của ta.

Bạch Ngọc Đường không dám gật bừa, nhưng cũng không tiện nói, lại không cưỡng được tò mò muốn biết nguyên nhân.

“Vì sao gọi là A Tảo?”

Hiểu Vân nhận ra hấn đối với cái tên này không cho là đúng, trừng mắt lườm hấn: “Ta thích!”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, đột nhiên bật cười lớn.

“Hay, hay một câu ta thích. Hợp ý Ngũ gia ta.”

Hiệu Vân xem thường hẳn: “Đồ điên!”

Lúc này, A Tảo lợc cọc bước chân từ trong rừng thông thả đi ra.

Hiệu Vân tới gần giữ chặt dây cương, một tay vỗ vỗ đầu A Tảo, “A Tảo hay lắm, vừa rồi suýt nữa ngã chết ta.”

A Tảo làm như rất ủy khuất, xì một tiếng, hát hát đầu hướng tới Bạch Ngọc Đường, giống như nói sai là ở hẳn, sau đó lại dùng miệng cọ cọ Hiệu Vân.

“Ha ha ha ha... Bạch Ngũ gia, người xem, A Tảo đang cáo trạng với ta, trời ơi, A Tảo, người thật sự rất đáng yêu.”

Bạch Ngọc Đường nhìn một người một ngựa không khỏi bật cười, đi ra phía trước sờ sờ bờm của A Tảo.

“Thật đúng là một con ngựa thông minh.”

“Đương nhiên, là ngựa của ta mà. A Tảo, người nói đúng không?” Lúc này Hiệu Vân đã sớm quên chuyện A Tảo mới rồi hát nạng ngã xuống. A Tảo lại xì mũi, giống như phụ họa.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu cười không ngừng, đây chính là vật hợp theo loài, chủ nào ngựa nấy.

Sau đó, hai người từ biệt, mỗi người một ngựa.

Chương 37

Tới Thái Hồ

Tiểu thư, cô về rồi.”

Hiệu Vân mới bước vào cửa, Tiểu Thúy đã chạy tới, vẻ mặt lo lắng.

“Thúy nhi, chuyện gì mà gấp vậy?”

“Tiên sinh tìm cô lâu rồi, nhanh đi thôi!”

Hiệu Vân thấy Tiểu Thúy sốt ruột như vậy, đột nhiên nhớ tới vừa rồi hình như thấy kiệu của Bát vương gia từ trong phủ đi ra, có cảm giác không tốt. Vì thế xoay người vội vã đi vào nha môn.

“Cha, cha nói gì?” Hiệu Vân kinh hô ra tiếng, nhìn Công Tôn Sách vẻ mặt bất khả tư nghị.

Tiếng kêu kinh hãi của Hiệu Vân khiến ba người đều quay lại nhìn.

Công Tôn Sách hồ nghi nhìn nàng, “Hiệu Vân sao thế? Vì sao lại kinh ngạc như vậy?”

“Cha, cha vừa nói Bạch Ngọc Đường trộm ngọc như ý của Bát vương gia?”

Công Tôn Sách gật đầu, “Đúng vậy, Hiểu Vân con...?”

Hiểu Vân nhất thời tái mặt, nhớ tới cái hộp nhỏ trong túi vàng lúc ấy, hay là đựng ngọc như ý?

“Cha, con vừa mới gặp Bạch Ngọc Đường.”

“Ồ?” Lời này vừa nói ra, Bao đại nhân bọn họ ngạc nhiên không thôi.

“Hiểu Vân, vì sao ngươi lại biết Bạch Ngọc Đường, gặp hắn khi nào, ở đâu?” Bao đại nhân đến bên cạnh Hiểu Vân hỏi vội.

Vì thế, Hiểu Vân liền đem chuyện nàng tình cờ gặp Bạch Ngọc Đường kể lại ngắn gọn, đương nhiên, nàng không nói với họ chuyện nàng bị hắn trêu té ngựa suýt nữa bị thương.

“Trên người Bạch Ngọc Đường mang theo một thứ. Thứ đó dùng túi vàng bọc lại, tôi không mở ra xem, có điều bên trong hẳn là một chiếc hộp, đại khái lớn thế này.” Hiểu Vân lấy tay mô tả kích cỡ chiếc hộp kia.

Bao đại nhân nói: “Nhìn độ lớn, vừa vặn có thể đặt một thanh ngọc như ý. Hơn nữa, cái túi kia màu vàng, chỉ có vật của hoàng gia mới được dùng túi vàng bọc lại. Xem ra, trong chiếc hộp kia chính là ngọc như ý.”

Nói tới đây, Hiểu Vân trong lòng không khỏi tự trách, lúc ấy sao mình không nghĩ đến chứ? Nhìn thấy cái túi vàng kia, vậy mà một chút phản ứng cũng không có, uổng công nàng xem nhiều phim cổ trang trình thám như vậy.

“Vây...” Hiểu Vân đột nhiên nghĩ đến một việc, “Cha gọi Hiểu Vân gấp như vậy là vì chuyện gì? Có liên quan tới chuyện này không?”

Hiểu Vân trong lòng nghi hoặc, Bạch Ngọc Đường lấy trộm ngọc như ý khiêu khích Triển Chiêu, theo lý thuyết, Triển Chiêu hẳn đã xuất phát đi lấy lại ngọc như ý mới đúng, vì sao hắn còn ở chỗ này, hơn nữa ba người họ còn đặc biệt chờ nàng?

“Hiểu Vân, chuyện là thế này. Bao đại nhân coi trọng hiệp nghĩa của Ngũ thủ, có lòng muốn mời họ quy thuận triều đình. Bát vương gia đã đồng ý, nếu trong vòng mười ngày lấy được ngọc như ý về, sẽ không truy cứu chuyện Bạch Ngọc Đường trộm ngọc như ý. Hơn nữa, Bát vương gia cũng đồng ý giữ bí mật chuyện này, không để lộ ra ngoài.” Công Tôn Sách giải thích.

“Vây, việc này có quan hệ gì với Hiểu Vân?” Hiểu Vân nghe có chút hồ đồ, hiện giờ không phải thời gian cấp bách sao? Bọn họ tìm nàng làm gì?

“Việc này không thể để người ngoài biết, nhất là phải đề phòng có kẻ muốn mượn nước thả câu, gây khó dễ ở giữa. Bởi vậy, Triển hộ vệ đi lần này phải tìm một lý do.” Bao đại nhân nói.

Hiểu Vân nghe vậy liền hiểu ra. Thì ra bọn họ muốn dùng nàng làm bình phong. “Đại nhân muốn Hiểu Vân làm thế nào?”

“Hiểu Vân chỉ cần đi cùng Triển hộ vệ, bản phủ sẽ nói với bên ngoài, Triển hộ vệ đưa ngươi về quê tảo mộ.”

“Chuyện này...” Phương pháp này có thể dùng, nhưng có cảm giác không thích hợp.

“Như vậy thích hợp không?” Hiểu Vân do dự nhìn Bao đại nhân, nhìn Công Tôn Sách, rồi lại nhìn Triển Chiêu.

Công Tôn Sách gật đầu đáp, “Được, Hãm Không đảo ở gần Hàng châu, coi đây là lý do sẽ không ai hoài nghi.”

Ta không phải lo lắng có người hoài nghi hay không, mà là... Hiểu Vân không lập tức trả lời, chỉ nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu. Thấy hắn gật đầu, vì thế cũng không nghĩ nữa, sáng khoái đồng ý. Nếu bọn họ đều nói vậy, nàng nghe theo thôi. Bọn họ quen tuân thủ lễ giáo, cũng không ngại câu nam nữ thụ thụ bất thân gì đó, vậy nàng là người hiện đại có gì phải cố kỵ chứ?

Sau khi sự tình được quyết định, hai người liền chuẩn bị xuất hành. Một con ngựa, một cỗ xe ngựa, Triển Chiêu kiêm nhiệm xa phu, cùng ngày nam hạ.

Bỏ qua vất vả đi đường ngày đêm, dọc đường đi đều thuận lợi, ba ngày sau hai người đã tới Mạt Hoa thôn.

Hãm Không đảo ở cách Mạt Hoa thôn không xa, là một hòn đảo nhỏ ở giữa Thái Hồ. Từ Mạt Hoa thôn tới Hãm Không đảo chỉ mất một khắc. Nếu hai người đã tới Mạt Hoa thôn, vậy không cần sốt ruột nữa, định tìm khách điểm nghỉ ngơi trước.

Xe ngựa dừng trước cửa một khách điểm lớn.

“Hiểu Vân, chúng ta vào khách điểm này nghỉ ngơi trước đã.”

Hiểu Vân từ trong xe ngựa ló người ra nhìn, khách điểm ngay mặt đường, trên đường người đi tới lui rất náo nhiệt, liền nói được rồi lấy hành lý rời khỏi xe ngựa.

Tiểu nhị trong khách điểm dắt xe ngựa đi rồi, hai người liền vào trong.

“Hai vị ở trọ?” Tiểu nhị nhiệt tình tới tiếp đón, dùng khẩu âm đặc trưng của nam nhân miền nam, rơi vào tai Hiểu Vân thấy rất thân thiết.

Triển Chiêu gật đầu, tiểu nhị liền dẫn bọn họ đến quày.

“Chưởng quày, một gian phòng thượng hạng.”

Tiểu nhị vừa dứt lời, Triển Chiêu cùng Hiểu Vân đều bất ngờ, vẻ mặt xấu hổ.

“Chưởng quày, không phải một phòng thượng hạng.” Triển Chiêu giải thích.

Chưởng quày ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn thấy bọn họ tuy phong trần mệt mỏi, nhưng không giống người không có tiền, vì thế bắt đầu giới thiệu phòng thượng hạng cho bọn họ.

“Hai vị không cần phòng thượng hạng sao? Phòng thượng hạng ở chỗ chúng tôi rất sạch sẽ thoáng mát, hơn nữa lại rộng rãi. Chúng tôi có thể giúp hai vị chọn một căn phòng yên tĩnh, đảm bảo không ai quấy rầy hai vị quan khách...”

Nghe đến đó, Triển Chiêu mặt đỏ bừng, không dám nhìn Hiểu Vân bên cạnh, quay mặt sang chỗ khác. Hiểu Vân vừa xấu hổ vừa bất đắc dĩ, mặt nóng lên, lớn tiếng ngắt lời chường quày.

“Chường quày! Chúng ta lấy hai phòng thượng hạng!”

Chường quày sừng sốt, sau đó vội gật đầu, liên tục nói có có.

“Nhị tử, mau mang hai vị quan khách đến phòng chữ Thiên số hai và số ba.”

“Vâng... Hai vị mời theo tôi.” Tiểu nhị hô lớn từ cách đó mấy bàn, dẫn Triển Chiêu cùng Hiểu Vân đi lên lầu.

Chường quày nhìn theo bóng họ, lắc đầu thở dài.

“Ôi... Còn tưởng một đôi vợ chồng nhỏ chứ.”

Triển Chiêu sau khi nghỉ ngơi một chút, tìm người hỏi thăm đường tới Hãm Không đảo rồi tới thẳng bến đò. Hiểu Vân vẫn ở lại khách sạn.

Triển Chiêu đến bến đò, gặp một quán trà liền ngồi xuống uống một chén nước. Đánh giá xung quanh một hồi rồi mới mở miệng hỏi:

“Ông chủ, những người khác đâu? Chẳng lẽ ta lỡ mất một chuyến rồi à?”

Ông chủ quán trà đang cúi đầu pha trà, nghe hắn hỏi vậy ngẩng đầu cười trả lời.

“Làm gì có ai khác. Đi Hãm Không đảo, ngoại trừ người sống trên đảo đều là khách của Lô trang chủ. Bình thường căn bản không có người tới đó.”

“Vậy lão bá chẳng phải không có khách sao?” Triển Chiêu chỉ quán trà của ông ta hỏi.

“Khách quan chưa biết đó thôi, ta đây căn bản không phải là mua bán. Tiền trà đều là Lô trang chủ trả, người đến chỗ ta uống trà đều không thu tiền, miễn phí.”

“Vì sao vậy?” Triển Chiêu khó hiểu.

“Tất nhiên là vì Lô trang chủ hiếu khách, dùng trà nước tiếp khách tới thăm thôi.”

Triển Chiêu cười khẽ, “Lô trang chủ suy nghĩ cũng thật chu đáo. Có điều, bến đò này sao không thấy con thuyền nào? Chẳng lẽ khách của Lô trang chủ đều phải bơi qua?”

Ông chủ vẻ mặt khó xử, “Ai dà, nói thật, nếu khách quan không hẹn trước, đúng là không thể qua được hồ.”

Nghe đến đó, Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn cảnh hồ đẹp không tả xiết trước mặt: “VẬY SAO?”

Lúc này, trên mặt hồ xuất hiện một chiếc bè trúc từ xa bơi tới, trên bè có một thuyền phu, mặc áo ngắn, đầu đội nón lá che nửa khuôn mặt, tay nắm sào tre, thành thạo khua nước.

Triển Chiêu thấy vậy, cảm ơn ông chủ quán trà rồi rút kiếm cầm tay, đi tới bến đò.

Trong chốc lát, bè trúc kia đã cập bờ, Triển Chiêu bước tới gần ôm quyền thi lễ.

“Vị đại ca nhà đò này, có thể cho ta lên thuyền tới Hãm Không đảo không?”

Thuyền phu dừng lại trước mặt Triển Chiêu, một tay khẽ nhắc nón lá nhìn hắn, sau đó lại đặt xuống, vẫn che khuất nửa khuôn mặt: “Mời khách quan lên thuyền.” Nói xong liền lùi lại cho hắn lên.

“Đa tạ.”

Triển Chiêu đã yên vị trên bè trúc, thuyền phu liền đẩy sào đưa bè rời bờ quay ngược lại, chốc lát bè trúc đã cách bờ mấy chục thước, Triển Chiêu âm thầm đánh giá thuyền phu, thấy hắn mặc áo ngắn, dáng người khỏe mạnh, trong tay cầm sào trúc, dùng lực rất nhẹ nhàng, có vẻ căn cơ võ công không kém. Xem ra, hắn không phải thuyền phu bình thường.

Đang suy nghĩ, thuyền phu kia đã mở miệng hỏi hắn.

“Vị khách quan này tới có việc hay thăm bạn bè vậy?”

Triển Chiêu không trả lời mà hỏi lại, “Thuyền đại ca nghĩ sao?”

“Khách quan không phải người địa phương, bằng hữu của Lô trang chủ từ xa tới thăm?”

Triển Chiêu ngừng lại một chút rồi mới trả lời:

“Có phải bằng hữu hay không, hoàn toàn là do Lô trang chủ.”

Thuyền phu khẽ cười một tiếng, trả lời. “Lời này của khách quan rất thú vị.”

Triển Chiêu chỉ cười không đáp.

“Nghe giọng nói, khách quan hình như là người phía nam, có câu nam thuyền bắc mã, chắc là khách quan biết bơi chứ?” Thuyền phu vừa chống bè vừa nói chuyện với Triển Chiêu, nghe như tùy tiện, thật ra đang thăm dò Triển Chiêu.

Triển Chiêu tất nhiên nhận ra ý đồ của hắn, nhưng không thèm để ý, chỉ lắc đầu cười nói: “Thật không khéo, tuy tại hạ là người phương nam, nhưng không biết bơi.”

Thuyền phu đột nhiên nhích người một chút, rồi hét lên một tiếng.

“Tốt, ta chính là chờ những lời này của ngươi.”

Ngay sau đó, liền tháo nón lá xuống quăng đi, rồi nhảy xuống hồ, nhảy mắt đã mất dạng. Động tác cực kỳ nhanh, không ai kịp nhìn rõ diện mạo của hắn.

Triển Chiêu một mình đứng trên bè trúc, mắt quét qua mặt hồ, hai tai chú ý động tĩnh xung quanh.

Một lát sau, một bóng người bất ngờ nhảy khỏi mặt nước, giống như cá chép nhảy vậy. Triển Chiêu dùng sức nhắc sào trúc lên, dùng nội lực đẩy bè trúc trượt về phía trước. Thuyền phu theo sát phía sau, nhanh như cá chép vậy.

Hai người đuổi nhau một hồi trên mặt hồ. Đột nhiên hắn lặn xuống nước rồi không xuất hiện nữa. Đồng thời, bè trúc dưới chân Triển Chiêu gặp phải lực cản, cứ đảo quanh một chỗ.

Triển Chiêu đứng trên bè trúc, không chút kinh hoảng, ngưng thần chú ý động tĩnh dưới chân. Trong giây lát, một bóng người xông lên mặt nước, đánh tới một chưởng. Triển Chiêu giơ tay cản lại, người nọ lại xông lên, lại một chưởng, Triển Chiêu vẫn ung dung ứng phó.

Qua lại mấy chiêu, người nọ không hề chiếm được thượng phong, vội lùi lại mấy bước, thâm nghĩ trong lòng, Nam hiệp Triển Chiêu quả nhiên không phải hư danh, đúng là võ công rất cao.

Triển Chiêu rảnh tay, hành lễ nói: “Thì ra là Phiên giang thủ Tướng Bình Tướng tứ gia, thất kính thất kính, Triển Chiêu lần này tới là đúng hẹn thu hồi ngọc như ý ở chỗ Bạch ngũ gia, xin Tướng tứ gia tạo thuận lợi.”

Tương Bình thấy hắn cử chỉ hào phóng, nho nhã lễ độ, trong lòng thêm vài phần hảo cảm. Nhưng việc Ngũ đệ muốn làm, hắn không có lý do gì không giúp.

“Chúng ta Ngũ thủ đồng tâm, chuyện của Ngũ đệ cũng là chuyện của chúng ta, đại ca nói, chỉ cần ngươi qua được chúng ta, ngọc như ý sẽ để ngươi mang về. Nếu không, Triển đại hiệp chỉ có thể trở về tay không.”

“Ngũ thủ tình thâm ý trọng, tại hạ bội phục. Như vậy, Triển Chiêu đắc tội.” Nói xong, nắm chặt bảo kiếm trong tay, triển khai tư thế.

“Tốt, sáng khoái.” Tương Bình hét lớn một câu, lại xông lên. Hai người giao thủ, bè trúc chấn động, sau mấy hiệp đã vỡ mất một góc, nước hồ mãnh liệt tràn vào, Triển Chiêu mũi chân đạp lên một đoạn trúc đứng trên nước.

Một cái bóng đen vọt lên, mang theo nhiều bọt nước, thẳng tiến tới Triển Chiêu, Triển Chiêu lách người một cái tránh đi, chân phải quét tới Tương Bình, Tương Bình không kịp tránh, trúng đòn rơi xuống nước, Triển Chiêu vẫn vững vàng đứng trên đoạn trúc.

“Tướng tứ gia, đa tạ.” Nói xong, gỡ mấy đoạn trúc vứt ra xa, rơi trên mặt nước, rồi nương theo từng đoạn trúc mà nhảy lên bờ.

Phía sau truyền đến tiếng của Trương Bình, “Triển đại hiệp, tiếp theo là Tam ca Từ Khánh của ta, không phải dễ đối phó đâu.”

Triển Chiêu nghe xong, khoe miệng mỉm cười, “Đa tạ Trương tứ gia nhắc nhở!”

Nói xong, bóng người đã biến mất trong cỏ lau mờ mịt.

Chương 38

Trận Chiến Mèo - Chuột

Triển Chiêu sau khi lên bờ, đi vài bước đột nhiên thấy trời đất rung chuyển, ngay sau đó, một trận mưa đá phi về hướng hắn. Triển Chiêu tránh trái tránh phải, chân bước như bay, động tác nhanh nhẹn, loạn thạch từng trận xông lên nhưng chưa có viên nào chạm được vào hắn.

Đột nhiên nghe một tiếng nổ âm vang, Triển Chiêu nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên vách đá xuất hiện một cái động lớn, một đại hán thân mặc áo đen, eo gấu lưng hổ từ trên núi nhảy xuống, khiến người ta than thở sợ hãi chính là, trên tay hắn còn mang theo một khối đá rất lớn, to gấp ba lần người hắn, chắc chắn không hề nhẹ.

Triển Chiêu vững vàng đứng lại, ôm quyền nói:

“Các hạ khí lực lớn, Triển mỗ bội phục. Xuyên sơn thử Từ Khánh, có thể xuyên núi đào hang, trời sinh thần lực, nói vậy các hạ chính là Từ tam gia.”

Từ Khánh một tay nâng khối đá lớn, lại không hề thở dốc, vẻ mặt đắc ý nói.

“Bớt nói xàm đi, ra tay mới biết thắng thua.”

Nói xong, liền quăng đá lớn thẳng tắp về hướng Triển Chiêu, sau đó lấy từ sau lưng hai cây thiết chùy cực lớn, phi thân bay sát theo sau.

Triển Chiêu dưới chân điểm nhẹ, nhảy lên cao, bảo kiếm trong tay ra khỏi vỏ, cánh tay phải vung lên, một trận kiếm khí bàng bạc tỏa ra, mỏng như cánh ve, nhắm thẳng vào cự thạch, nháy mắt, cự thạch bị chém thành hai nửa. Từ Khánh tất nhiên vung chùy thẳng tắp đánh tới, Triển Chiêu thông dong ứng phó.

Từ Khánh dáng người cao lớn, tuy nói trời sinh thần lực, nhưng võ công tầm thường, toàn cậy vào sức mạnh và đôi thiết chùy cực lớn kia. Nếu mấy chiêu mà đánh không đủ nặng, vậy không có hậu chiêu nào, không tới mười chiêu đã bại trận. Từ Khánh chống thiết chùy, nửa quỳ trên mặt đất, thở hồng hộc.

Triển Chiêu thu hồi kiếm, nắm tay nói, “Đắc tội.”

Từ Khánh thở dốc một hồi rồi mới đứng lên.

“Nam hiệp, quả nhiên hảo công phu! Từ Khánh cảm thấy không bằng, nhưng mà hai ca ca của ta khó đối phó hơn, nếu ngươi không cẩn thận, sẽ bị hỏa dược của nhị ca ta đánh tan xác đó.”

Triển Chiêu mỉm cười, lễ phép trả lời:

“Làm phiền Từ tam gia nhắc nhở, chuyện quá khẩn cấp, Triển mỗ đi trước một bước.”

Nói xong, bóng dáng màu lam đã bay mất.

Triển Chiêu gặp được đối thủ thứ ba, chính là Triệt địa thủ Hàn Chương.

Triệt địa thủ, người cũng như tên, Hàn Chương bản lĩnh lớn nhất là độn thổ. Trên tay là một bộ thiết trao sắc bén, tốc độ giống như chuột đất, trên mặt đất chui lên chui xuống, khiến người ta không biết hắn sẽ xuất hiện ở đâu, hơn nữa công phu sử dụng hỏa dược của hắn rất giỏi, khiến đối thủ khó lòng phòng bị.

Nhưng mà, Nam hiệp Triển Chiêu cũng không phải dễ đối phó. Công phu quyền cước của Hàn Chương không bằng Triển Chiêu, chỉ dùng tốt hỏa dược, nhưng Triển Chiêu khinh công rất giỏi, hỏa dược đều không làm gì được hắn. Hàn Chương chui xuống đất, Triển Chiêu ngưng thần nghe ngóng động tĩnh cũng có thể tìm ra chỗ hắn ẩn nấp. Sau vài hiệp, Hàn Chương mặt xám mày tro bại trận, thật sự rất giống chuột đất từ dưới đất chui ra.

Lô Phương, người đứng đầu Ngũ thủ, tuổi lớn nhất, là người hào sảng hiệp nghĩa. Tuy võ công bình thường, nhưng khinh công thuộc vào hàng nhất lưu trên giang hồ, võ nghệ cũng không tồi, có công lực đập tuyết vô ngân, bởi vậy được gọi là Toàn thiên thủ.

Triển Chiêu sau khi gặp Hàn Chương, liền tới thẳng lầu Anh Hùng của Hãm Không đảo, Hàn Chương có nói, Lô Phương chờ ở đó. Đợi sau khi Triển Chiêu đi vào lầu Anh hùng, liền có người dẫn hắn tới phòng khách, Lô Phương tất nhiên đã chờ ở đây, trên bàn đã có trà nóng, thấy Triển Chiêu vào, Lô Phương khách khí tiếp đón.

“Nam hiệp Triển Chiêu đường xa mà đến, Lô mỗ là chủ nơi này, trà nước còn chưa tiếp đã cử mấy đệ đệ ra tiếp đón, thật sự là vạn phần thất lễ. Hiện đã chuẩn bị trà xuân Long Tĩnh ngon nhất, Triển đại hiệp mời dùng.”

Triển Chiêu cười cười, ôm quyền chấp tay nói:

“Đâu có đâu có, Lô trang chủ khách khí, trà Long Tĩnh của Lô trang chủ, Triển mỗ lúc ở bên đò đã uống rồi, hương vị quả thật rất ngon.”

Lô Phương mỉm cười, mời Triển Chiêu ngồi.

“Nam hiệp quả nhiên là nam hiệp, võ công trác tuyệt, trong thời gian ngắn như vậy đã đả bại ba đệ đệ của ta để tới được lầu Anh Hùng.”

“Lô trang chủ quá khen, Triển mỗ không có ý so tài với Ngũ thủ, thật sự là vì ngọc như ý quan hệ trọng đại, Triển mỗ sốt ruột tìm ngọc, bất đắc dĩ mới làm vậy, nếu có chỗ mạo phạm, xin Lô trang chủ cùng Ngũ thủ huynh đệ thứ lỗi.”

Lô Phương khẽ khoát tay áo, “Đâu có đâu có, quả thật là Ngũ đệ ta tính tình thẳng thắn, làm việc xúc động bất kể hậu quả, nhưng ta là huynh trưởng, đối với hắn có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, mong Triển đại hiệp hiểu cho.”

Triển Chiêu mỉm cười, “Tình nghĩa của Ngũ thủ huynh đệ, Triển mỡ kính trọng, việc Lô trang chủ làm, Triển mỡ hiểu.”

Lô Phương nghe vậy, trong lòng thở dài, Nam hiệp quả thật có thể dung người.

“Nhu vậy, Lô mỡ xin đa tạ trước. Đợi Triển đại hiệp nghỉ ngơi một lát, mời tới võ đường của Lô mỡ chỉ giáo đôi điều.”

“Đa tạ ý tốt của Lô trang chủ, Triển mỡ sốt ruột, không cần nghỉ ngơi, mời Lô trang chủ dẫn đường.”

Lô Phương nghe vậy liền dẫn hấn tới võ trường đằng sau lầu Anh Hùng.

Hai người đứng trên hai đoạn mai hoa cọc, ngưng thần nhìn đối phương.

Bọn họ trước đó đã có ước định, trong thời gian một nén nhang, ai đánh đối phương rơi khỏi mai hoa cọc, người đó thắng.

“Lô trang chủ, mời.”

“Triển đại hiệp, mời!”

Hai người thi lễ, vừa nói xong thân hình đã lay động, bắt đầu giao thủ.

Võ công của Lô Phương không bằng Triển Chiêu, khinh công cũng chỉ ngang ngửa Triển Chiêu, trong thời gian ngắn lại không phân cao thấp, chỉ thấy hai bóng người cuốn chuyển trên mai hoa cọc, cân sức ngang tài. Mắt thấy hương sắp cháy hết, ba người ở bên xem chiến không khỏi sốt ruột. Từ Khánh tính nóng vội không nhịn được hô lên: “Đại ca, thời gian sắp hết rồi!”

Hai người đang giao thủ đồng thời nhìn lư hương, rồi lại nhìn nhau. Đồng thời giơ chân đạp xuống cọc gỗ phía dưới, cọc gỗ vững chắc trong chốc lát gãy đôi, chân trái đá rồi lại đổi chân phải, trong thời gian ngắn bùm bùm một trận, mấy chục cây cọc đã gãy hết, chỉ còn lại một cây duy nhất, bị Lô Phương nhanh chóng chiếm mất. Mắt thấy Triển Chiêu không còn chỗ nào đứng, chỉ có thể hạ xuống đất, chớp mắt đã thấy hấn động thân nhảy lên, xoay ngược người hướng xuống đỉnh đầu Lô Phương, Lô Phương vội vàng xuất chưởng đối phó.

Lúc song chưởng chạm vào nhau, nội lực giằng co, cọc gỗ dưới chân Lô Phương bị nội lực ép xuống, chốc lát đã gãy, chân Lô Phương tất nhiên chạm đất. Hai người thấy vậy đồng thời thu tay, nhảy ra ngoài ôm quyền chào nhau:

“Lô trang chủ, đa tạ!”

“Triển đại hiệp quả nhiên danh bất hư truyền, Lô mỡ bội phục!”

“Lô trang chủ quá khen!”

“Các người đừng khách khí qua lại nữa, Ngũ đệ đang chờ bên kia đấy!” Hàn Chương tiến lên nói chen vào.

Tướng Bình cũng phe phẩy quạt lông đi tới: “Triển đại hiệp, mấy huynh đệ chúng ta đã xong, nhưng mà Ngũ đệ tâm cao khí ngạo, rất để ý danh xưng “Ngự

miêu”, không thể không cùng người tranh tài cao thấp, hơn nữa, Ngũ đệ là người có võ nghệ giỏi nhất trong mấy huynh đệ chúng ta, giao thủ cùng hắn, người không nhất định chiếm được thượng phong.”

“Được Tướng tứ gia nhắc nhở, Triển mỗ vô cùng cảm kích.” Triển Chiêu chấp tay cảm tạ Tướng Bình, sau đó lập tức chuyển hướng sang Lô Phương, “Phải rồi, xin thứ cho Triển Chiêu vô lễ, sau khi Triển mỗ cùng Bạch ngũ gia giao thủ, Lô trang chủ có thể đem ngọc như ý trả lại cho Triển mỗ mang về kinh thành.”

“Tất nhiên rồi, Lô Phương ta coi chữ nghĩa làm đầu, năm huynh đệ kết nghĩa kim lan, cùng nhau tiến lui. Nhưng lời nói ra nhất ngôn cửu đỉnh, đã hứa tất nhiên sẽ không nuốt lời.” Lô Phương cao giọng nói.

“Lô trang chủ đại nghĩa, Triển mỗ cảm kích. Nay sự tình trọng đại, Triển mỗ phải nhanh chóng thu hồi bảo vật, xin Lô trang chủ chỉ đường.”

“Ngũ đệ ở ngay trong rừng trúc sau núi, Triển đại hiệp mời theo chúng ta.”

Năm người tới rừng trúc sau núi, đã thấy Bạch Ngọc Đường đứng dựa lưng tựa vào màu xanh biếc của trúc, một thân áo trắng không nhiễm bụi bay phát phơ theo gió, phiêu dật tiêu sái.

“Ngũ đệ, Triển Chiêu đến rồi.” Lô Phương mở lời.

“Bạch Ngũ gia!” Triển Chiêu chấp tay thờ dài.

Bạch Ngọc Đường xoay người lại, trên mặt mang theo nụ cười yếu ớt: “Triển Chiêu, ta chờ người đã lâu.”

“Bạch Ngũ gia, Triển mỗ theo hẹn mà tới, xin Bạch ngũ gia đưa ngọc như ý cho Triển mỗ mang về.” Nói xong lại ôm quyền.

“Người đánh thắng ta, ta tất nhiên trả lại ngọc như ý cho người.” Bạch Ngọc Đường khoanh tay nhìn Triển Chiêu.

“Cảm Mao Thủ Bạch Ngọc Đường võ nghệ danh chấn giang hồ, Triển mỗ không muốn so tài với Bạch ngũ gia. Nếu Bạch ngũ gia có thể trả lại ngọc như ý, Triển mỗ vô cùng cảm tạ.”

“Triển Chiêu, ta trộm ngọc như ý vì người, người đã tới thì rút kiếm ra đi.” Nói xong buông tay cầm lấy chuôi kiếm.

“Triển mỗ cùng Bạch Ngũ gia chưa từng đụng chạm, Bạch Ngũ gia cần gì phải ép nhau!”

“Mèo chuột là thiên địch, Triển đại hiệp cần gì đã biết còn cố hỏi?”

“Danh xưng Ngự miêu là Thánh Thượng ban tặng, Triển mỗ không có tình bất kính với Ngự thủ.”

Bạch Ngọc Đường nghe vậy có chút khó chịu nhíu mày.

“Triển Chiêu, nói toàn lời vô nghĩa, xuất chiêu đi.” Nói xong rút ra trường kiếm, kiếm tuệ màu trắng quét ra một trận bạch quang, ánh kiếm thật chói mắt.

Triển Chiêu bắt đắc dĩ thở dài một tiếng: “Nếu đã như vậy, Triển mỗ đành phải xin Bạch ngũ gia chỉ giáo.” Nói xong cũng vào tư thế.

Hai người đứng đối diện nhau, không ai nhúc nhích, nhưng lại có cảm giác một mạch nước ngầm đang chuyển động, muốn tuôn trào mà không chút tiếng động. Giằng co một hồi, Bạch Ngọc Đường đột nhiên như hùng ung giương cánh, nhảy lên rồi thả người một cái, mũi chân đạp lên thân trúc, trường kiếm vung lên, thẳng tắp đâm về phía Triển Chiêu.

Triển Chiêu thấy thế, mũi chân điểm một cái nhảy lên, xoay mình vài cái, chợt nghe đình một tiếng, hai kiếm chạm nhau, va chạm mà bật khỏi nhau. Triển Chiêu hai chân vừa rơi xuống đất, Bạch Ngọc Đường đã xoay mình nương theo lực đạo của cây trúc xông tới. Triển Chiêu khẽ nghiêng mình, mũi kiếm lướt qua trước mặt, lại xoay người một cái, bảo kiếm trong tay xông ra, hai bên lao vào hỗn chiến. Trong thời gian ngắn, hai bóng dáng xanh trắng bị vây trong màu trúc xanh biếc, chỉ thấy ảnh, không thấy hình. Kiếm khí bay tới đâu, thân trúc ngã tới đó.

Tứ thủ đứng cách đó không xa nhìn mà không khỏi có chút lo lắng.

“Hai người bọn họ không biết ai mạnh hơn.”

“Tứ đệ, nhìn Triển Chiêu xem ra chưa dốc toàn lực đâu.”

“Xem tình hình có chút kỳ lạ.” Hàn Chương dường như nhận ra gì đó.

Ở bên kia, Triển Chiêu phi thân một cái, chạy thẳng lên trên, Bạch Ngọc Đường theo sát phía sau, hai thanh kiếm không ngừng va chạm, tiếng keng keng vang lên không dứt. Đợi lên tới đỉnh cao nhất của rừng trúc, Triển Chiêu bắt lấy ngọn cây, xoay người treo mình xuống dưới, giống như chim yến treo mình dưới cành trúc. Bạch Ngọc Đường cũng bắt chước theo, hai người tiếp tục treo ngược người đánh nhau.

Đang lúc mọi người vừa phấn khích vừa sợ hãi trước võ nghệ của hai người đang bắt phân cao thấp, đình một tiếng, nửa đoạn kiếm rơi xuống, nhìn kỹ lại hóa ra kiếm của Triển Chiêu đã bị Bạch Ngọc Đường một kiếm chặt đứt.

Hai người từ trên cao nhanh chóng hạ xuống. Tứ thủ ngay lập tức tới gần, Bạch Ngọc Đường thu kiếm, vẻ mặt rất đắc ý.

“Nam hiệp Triển Chiêu, cũng chỉ có vậy.”

Triển Chiêu nhợt nhạt cười, cầm nửa đoạn kiếm còn lại xuống đất rồi nói: “Bạch ngũ gia quả nhiên cao minh, Triển mỗ bội phục.”

“Từ nay, người trong giang hồ sẽ biết, Ngự miêu Hoàng Thượng ngự phong, so ra vẫn kém Ngũ thủ Hãm Không đảo.”

Triển Chiêu không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

“Lão ngũ, huynh đệ chúng ta thật mở mày mở mặt.” Từ Khánh giọng lớn, vừa đến gần đã hét lên.

“Triển đại hiệp, Ngũ đệ là may mắn thắng lợi.” Lô Phương rất khách khí, nhưng ngạo khí khó nén.

Tướng Bình lại không nói gì, nhìn đoạn kiếm bị bỏ ở một bên nói: “Không, Ngũ đệ bại rồi.”

Tứ thủ còn lại nghe vậy đều kinh ngạc nhìn nhau. Nhất là Bạch Ngọc Đường, vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn chằm chằm Tướng Bình, “Tứ ca, huynh sao lại nói vậy, kiếm của hắn đã gãy, nếu không phải là bại, chẳng lẽ phải khiến hắn đổ máu sao?”

“Không sai, Tứ đệ, mau nói cho rõ ràng.” Lô Phương cũng khó hiểu.

Tướng Bình liền rút đoạn kiếm gãy kia lên: “Đại ca, xem đi.”

Triển Chiêu mắt thấy tiểu xảo mình khổ tâm bày ra sắp bị bại lộ, nghĩ Bạch Ngọc Đường không biết sẽ hiểu lầm hắn tới mức nào nữa, không khỏi u buồn, nhin không được thở dài.

Tứ thủ cả kinh, “Cái này...”

“Họa ảnh của Ngũ đệ là thần binh thế gian hiếm gặp, trong giang hồ ít có binh khí nào địch nổi. Đương nhiên, trong số đó có Cự Nguyệt của Nam hiệp. Nhưng nay Triển Chiêu lại dùng binh khí bình thường để giao đấu, Ngũ đệ không thắng.” Tướng Bình lúc này mới nói rõ lý do.

Chương 39

Chuột Rơi Xuống Nước

Bạch Ngọc Đường cầm đoạn kiếm gãy trong tay, nhìn cẩn thận, thoáng chốc mặt xanh lét. Giơ đoạn kiếm gãy, xoay người lại, “Triển Chiêu?”

Triển Chiêu nhắc tay ôm quyền, “Bạch Ngũ gia, các vị, xin nghe Triển Chiêu nói một câu thật lòng. Triển mỡ vốn dĩ không muốn làm kẻ địch của Ngũ thủ, càng không muốn đả thương người, cho nên không mang theo binh khí của mình để thể hiện tâm ý, xin chư vị thông cảm.”

Ngũ thủ nghe vậy đều ngạc nhiên, nghĩ lần này Ngũ đệ gây sự, nếu để triều đình biết, tránh không được quan binh bao vây tiểu trù. Nhưng Triển Chiêu không chỉ tới một mình, còn không mang theo bảo kiếm tùy thân mà mỗi kiếm khách đều coi như sinh mệnh bên mình, có thể thấy rõ dụng tâm lương khổ, đối với hắn lại tán thưởng thêm vài phần.

“Ngũ đệ...”

“Bạch Ngũ gia, đều là người trong võ lâm, Triển mỗ rất ngưỡng mộ hiệp nghĩa của Ngũ thử huynh đệ, vẫn có cảm giác luyến tiếc, xin Bạch ngũ gia bỏ qua thành kiến, trả lại ngọc như ý.”

“Triển Chiêu, ngươi!” Bạch Ngọc Đường bị hắn nói như vậy, trong lòng bỗng nhiên không nói nên lời. Tự biết đuối lý, nhưng không bỏ được mặt mũi, trong lòng vương mắc khó chịu, vẻ mặt phần hận trừng mắt nhìn Triển Chiêu.

Lô Phương thấy Bạch Ngọc Đường trợn mắt không nói nên lời, liền mở miệng khuyên hắn: “Ngũ đệ, nếu Triển Chiêu đã nói vậy, các ngươi cũng đã tỉ thí, coi như xong đi.”

“Đúng vậy, Ngũ đệ....” Mấy người kia cũng vội vàng khuyên hắn.

Bạch Ngọc Đường bình thường được bốn huynh trưởng yêu thương, nay thấy bốn ca ca đều nói chuyện thay Triển Chiêu, trong lòng vừa ghen ghét vừa không thoải mái. Tỉ thí với người ta, kỹ thuật không bằng mà thua cũng không sao, nhưng huynh đệ nhà mình lại thiên vị người ngoài, bảo sao hắn không khó chịu. Quét mắt nhìn một vòng Tứ thử, không nói một lời thu hồi bảo kiếm, lạnh mặt xoay người bỏ đi, cũng không để ý đám Lô Phương gọi hắn.

“Lô trang chủ, ngài xem...” Ngọc như ý còn chưa đưa cho Triển mỗ đâu!

Lô Phương vẻ mặt xin lỗi nói: “Triển đại hiệp mời tới bên đò nghỉ ngơi một lát, Lô mỗ tất nhiên đem ngọc như ý giao cho Triển đại hiệp mang trở lại kinh thành.” Nói xong, liếc mắt ra hiệu cho Từ Khánh bọn họ, ba người thấy vậy liền đuổi theo Bạch Ngọc Đường.

“Vậy làm phiền Lô đảo chủ, nhưng mà đừng vì Triển mỗ mà làm hỏng tình cảm huynh đệ Ngũ thử.” Triển Chiêu lúc này lại lo lắng cho bọn họ, xem bộ dáng Bạch Ngọc Đường, không phải dễ mà nói chuyện.

“Triển đại hiệp xin yên tâm, Ngũ đệ luôn kiên cường, lần này không thể dung túng cho nó nữa. Ngươi cứ đi trước, Lô mỗ sẽ đem ngọc như ý tới bên đò cho ngươi.” Lô Phương đã quyết định lần này “quân pháp bất vị thân”, chuẩn bị dạy dỗ Ngũ đệ bảo bối nhà mình.

“Như vậy, Triển mỗ trước hết đa tạ Lô trang chủ.” Nói xong ôm quyền thi lễ.

“Triển đại hiệp không cần khách khí, mời.” Lô Phương trả lễ.

Triển Chiêu không nói gì thêm, xoay người đi về phía bên đò. Lô Phương thấy hắn đi rồi, cũng đuổi theo đám người Từ Khánh.

Tới bên đò Hãm Không đảo, tất nhiên có thuyền phu đang chờ, thấy Triển Chiêu đến liền đứng dậy: “Người tới là Triển đại hiệp sao?”

“Đúng là tại hạ.”

“Trang chủ phân phó tiểu nhân đưa Triển đại hiệp qua hồ.” Nói xong mời Triển Chiêu lên thuyền.

“Vây làm phiền tiểu ca.” Triển Chiêu lên thuyền, trong lòng tán thưởng sự chu đáo của Lô trang chủ, từ đầu hấn đã sắp xếp xong mọi chuyện.

Thuyền phu quạt mái chèo, thuyền nhỏ từ từ len vào đám cỏ lau mờ mịt. Lúc này đã gần đông, cỏ lau khô héo từng mảng, vàng óng ánh, tỏa sáng dưới ánh nắng mặt trời, thuyền nhỏ đi qua cỏ lau san sát bên mạn thuyền, thật sự cảnh tượng thú vị. Lúc tới vôi vàng công việc, không có tâm tư quan sát, lúc này, nếu Lô trang chủ đã hứa trả lại ngọc như ý, Triển Chiêu cũng an tâm thưởng thức cảnh đẹp, hưởng thụ sự yên tĩnh hiếm hoi.

Bên này, Bạch Ngọc Đường tức giận rời khỏi rừng trúc đi về hướng nam tới bên đò phía nam Hãm Không đảo. Bên đò này rất nhỏ, chỉ có Ngũ thử qua lại. Bạch Ngọc Đường sau khi tới nơi phát hiện chỉ thấy thuyền trúc, nhưng không thấy thuyền phu đâu.

Tên gia đình này không biết đã chạy đi đâu. Bạch Ngọc Đường trong lòng thầm oán, nhưng không tìm người mà tháo dây buộc nhảy lên thuyền, cầm sào tre chống lên bờ đẩy thuyền ra hồ, nhưng bản thân hấn chưa bao giờ chèo thuyền, không biết cách nào để sử dụng sào trúc, vì thế đánh rơi mất sào, dưới chân dùng sức, y vào nội lực hùng hậu, đẩy thuyền ra xa bờ. Thuyền trúc giống như gặp gió thuận nhanh chóng trôi về phía trước.

Đi tới giữa hồ, lại không biết vì sao thuyền bắt đầu xoay bốn phía. Bạch Ngọc Đường lúc này mới phát hiện ra dây thừng ràng buộc gậy trúc thành thuyền đã đứt từ lúc nào, thuyền trúc đang tan rã, không khỏi có chút hoảng hốt, trong lòng mắng thầm: bè hỏng rồi, sao còn đặt ở bên đò chứ, đây không phải là hại người sao! Không biết Ngũ gia ta không biết bơi sao?

Nghĩ đến đây, liền muốn mượn gậy trúc đang nổi trên mặt nước, dùng khinh công bay qua hồ. Ai ngờ trong nước trôi lên một đôi bàn tay, túm chân hấn kéo xuống.

Bạch Ngọc Đường nhoáng lên một cái, còn chưa kịp phản ứng đã rơi xuống hồ, nước hồ lạnh lẽo nhanh chóng bao ngập đầu hấn. Bạch Ngọc Đường rơi xuống mới phát hiện trong nước có một bóng đen, rõ ràng là Tường Bình mặc áo đen túm chân hấn. Trong lòng lại căm tức, hay cho con chuột nước huynh, lại tính kế huynh đệ nhà mình. Vừa định há mồm nói chuyện, nước hồ liền tràn vào trong miệng.

Ở trên bờ, Bạch Ngọc Đường là lão đại của Ngũ thử, ở dưới nước, lại là thiên hạ của Tường Bình. Bạch Ngọc Đường bị sặc nước, tay cầm kiếm thả ra, theo bản năng khua khua trong nước, có điều Tường Bình túm chân hấn, giấy thế nào cũng không ra, không di động được. Mắt thấy sắp hết hơi, một chuỗi bóng nước không ngừng từ miệng hấn thoát ra. Phịch vài cái, cuối cùng không cử động được nữa.

Tường Bình mắt thấy Bạch Ngọc Đường dần dần không còn khí lực, thấy đã tới lúc liền lục tìm bên hông hấn, giật mấy cái đã thấy ngọc như ý rơi ra, liền dùng nội lực truyền âm ra ngoài: “Đại ca, đón lấy.”

Lô Phương đã sớm ngồi trên thuyền chờ ở giữa hồ, vừa thấy ngọc như ý bay lên, liền phi thân nhận lấy.

“Lấy rồi. Đại ca mang ngọc như ý đi, Ngũ đệ giao cho người.” Nói xong liền cho thuyền phu nhanh chóng chèo thuyền tới bờ bên kia.

Tướng Bình đem Bạch Ngọc Đường chỉ còn lại một hơi kéo lên mặt nước, cho hắn có không khí để thở. Bạch Ngọc Đường mặt đã tự do, nhưng ở trong nước vẫn không có cách nào nhúc nhích, đành để Tướng Bình tùy ý mang hắn bơi về bờ.

Từ Khánh cùng Hàn Chương đang chờ trên bờ, thấy bọn họ lên liền chạy tới đỡ.

“Ngũ đệ sao rồi?”

“Không sao, chỉ uống phải mấy ngụm nước thôi.” Tướng Bình trả lời, sau đó lại lao xuống nước.

“Ta tìm kiếm của Ngũ đệ về.”

Từ Khánh cùng Hàn Chương thấy Bạch Ngọc Đường mặc dù chật vật nhưng không bị thương, liền yên lòng. Lại thấy một thân áo trắng của hắn lúc này nhả nhúm dính trên người, tóc tai rối loạn, mũi bị sặc nước mà đỏ hồng. Bộ dáng bình thường phong lưu phóng khoáng anh tuấn tiêu sái, lúc này chẳng thấy đâu, không khỏi cảm thấy buồn cười, nhất thời không nhận được bật thành tiếng.

Sau khi Bạch Ngọc Đường lên bờ, vừa ngồi xuống hồi sức, nghe tiếng cười của bọn họ, đôi mắt hoa đào trũng lên, ánh mắt đầy sát khí lạnh lẽo khiến Từ Khánh cùng Hàn Chương run lên.

“Ngũ đệ, đừng nóng giận... Đây đều là chủ ý của đại ca, chúng ta đều nghe lời đại ca thôi.”

“Đúng vậy, Ngũ đệ.” Nói thật, Ngũ đệ của bọn họ không phải dễ chọc, hắn mà nổi giận, hậu quả thật nghiêm trọng.

Bạch Ngọc Đường tiến lên nắm cho bọn họ hai quyền. Từ Khánh cùng Hàn Chương một tay ôm mắt, một tay ôm bụng.

“Ôi, Ngũ đệ, người xuống tay quá nặng rồi.” Hai người khoa trương kêu đau, hy vọng Ngũ đệ có thể bớt giận.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lạnh lùng nhìn bọn họ rồi xoay người rời đi.

Từ Khánh cùng Hàn Chương thấy ánh mắt Bạch Ngọc Đường nhìn bọn họ, không khỏi cả người run lên. Liếc mắt nhìn nhau, không ổn, Ngũ đệ lúc này giận đến điên rồi! Bình thường các huynh đệ cãi nhau âm ỉ, mỗi lần bọn họ giở giọng điệu đó ra là vô sự. Lần này, xem ra lớn chuyện rồi.

“Ngọc như ý xin trả lại, Ngũ thử lỗ mãng thất lễ, mong Triền đại hiệp đừng trách tội.”

Từ lúc gặp Ngũ thủ tới giờ, bọn họ đều gọi Triển Chiêu là Nam hiệp hoặc Triển đại hiệp, không phải Triển đại nhân, có thể thấy tâm tư muốn giải quyết việc này theo quy củ giang hồ của bọn họ.

Triển Chiêu nhận ngọc như ý từ tay Lô phương, dùng vải bọc lại cất vào ngực.

“Ngũ thủ huynh đệ hết lòng tuân thủ lời hứa, Triển mỗ bội phục. Lần này, thật sự là đa tạ Lô trang chủ.”

“Triển đại hiệp khách khí, Lô mỗ thật sự hổ thẹn, vì hư danh suýt nữa đánh mất danh dự Ngũ thủ. Lần này vốn là Ngũ đệ ta sai trước. Lỗi của Ngũ đệ chính là lỗi của Ngũ thủ. Xin Triển đại hiệp trở về chuyển lời với Bao đại nhân, nếu triều đình muốn truy cứu trách nhiệm, Ngũ thủ lúc nào cũng sẵn sàng nhận trừng phạt.”

“Lô trang chủ xin yên tâm, ngọc như ý là Ngũ thủ chủ động trả lại, Triển mỗ đồng ý, tuyệt đối không truy bắt Ngũ thủ. Chỗ Bao đại nhân, Triển mỗ sẽ giao phó.” Triển Chiêu trấn định nhận lời.

“Vậy xin đa tạ Triển đại hiệp.” Lô Phương thật sự cảm kích.

“Lô trang chủ không cần như vậy, Ngũ thủ đều là hảo hán giang hồ, lòng có hiệp nghĩa, nay chúng kiến càng thêm kính nể, hôm nay kết giao, chính là tam sinh hữu hạnh của Triển mỗ.”

“Một khi đã như vậy, chúng ta sau này coi như huynh đệ, ý Triển đại hiệp thế nào?”

“Như vậy rất tốt, vậy Triển mỗ xin gọi Lô trang chủ là đại ca.” Nói xong liền thi lễ.

“Được được được, Triển hiền đệ, đại ca hữu lễ.”

“Tiểu đệ kết giao cùng Lô đại ca, vốn dĩ phải bày tiệc rượu, cùng đại ca đối ẩm, có điều tiểu đệ có chuyện quan trọng bên người, không thể kính đại ca một ly rượu, thật sự là thất lễ.”

Lô Phương lắc đầu, “Người và ta cần gì phải so đo, uống rượu mừng sau này còn nhiều thời giờ. Bây giờ chuyện của hiền đệ quan trọng hơn. Người mau xuất phát đi.”

“Đa tạ Lô đại ca, vậy tiểu đệ trước hết cáo từ.” Nói xong, nhảy lên ngựa ôm quyền vái Lô Phương: “Đại ca保重, cáo từ.”

“Bảo trọng, cáo từ.”

Một mảnh bụi đất cuộn lên, bóng dáng Triển Chiêu trên lưng ngựa càng lúc càng xa.

Lô Phương nhìn hấn khuất bóng rồi thở dài. Trở về không biết Ngũ đệ sẽ âm ỉ thế nào. Nghĩ tới đây lại không khỏi lắc đầu.

Lúc Triển Chiêu vội vàng trở lại khách điểm đã là giờ Dậu, quán xá trên đường đã có vài nơi đóng cửa, những cửa hàng buôn bán ban đêm cũng đã thấp đèn lồng. Đêm tối, thời tiết phá lệ lạnh lẽo.

Chạy liền mấy ngày, hơn nửa hôm nay tí thí liên tục cả ngày, mặc dù thân thể khỏe mạnh, võ công trác tuyệt, Triển Chiêu vẫn thấy mỏi mệt. Vì thế sau khi sai tiểu nhị lấy nước ấm, rửa mặt thay quần áo xong, mới cảm thấy thoải mái hơn một chút. Bởi vì ngọc như ý quá quan trọng, không thể có bất trắc, Triển Chiêu vẫn bọc kín trong bọc, cất vào trong ngực. Chuẩn bị thỏa đáng rồi mới gõ cửa phòng Hiếu Vân.

Hắn đi cả ngày, không biết tình hình nàng thế nào. Mấy ngày liền đi đường quá mệt nhọc, huông chi nàng chỉ là một tiêu cô nương yếu đuối, không giống nam nhân bọn hắn da dày thịt béo, phải chịu khổ không ít.

Lúc Công Tôn tiên sinh đề nghị cho Hiếu Vân đi cùng để che giấu mục đích hẳn tới Hãm Không đảo, hẳn vốn không đồng ý. Đừng nói tới chuyện đường xa lặn lội, lại thêm bọn họ cô nam quả nữ, tất nhiên có chút không tiện, hơn nữa làm như vậy cũng tổn hại tới danh dự của cô nương người ta. Có điều Bao đại nhân và Công Tôn Sách đều nói đây là công vụ, hơn nữa cho rằng công việc là quan trọng, còn nữa, thanh giả tự thanh, người của Khai Phong phủ không cần câu nệ. Vì thế hắn đành chấp nhận, nếu Hiếu Vân không có ý kiến gì thì hắn cũng sẽ đồng ý.

Có điều, hắn không ngờ Hiếu Vân lại quen biết Bạch Ngọc Đường, hơn nữa, tuy Hiếu Vân có do dự, nhưng vẫn sẵn sàng đồng ý chuyện này. Vì thế hai người vội vàng xuất phát, dọc đường đi không hề nói nhiều, cơm nước cũng không ăn đúng bữa, bình thường chỉ dùng lương khô cùng hoa quả, có một lần lỡ độ đường còn phải ngủ ngoài đường, đêm hôm đó lạnh muốn chết người, nhưng Hiếu Vân vẫn chưa từng buông một câu oán hận.

Chỉ là, nghĩ tới đêm đó, Triển Chiêu đột nhiên thấy một luồng nhiệt nóng bốc lên, không khỏi đỏ mặt. Đêm đó bọn họ...

Chương 40

Nghỉ Đêm Trong Rừng

Đêm mùa đông không phải lạnh bình thường. Mặc dù ở trong xe ngựa, tay ôm chậu than, Hiếu Vân vẫn lạnh tới răng đánh lập cập.

Trời tối rất nhanh. Nàng nhớ rõ nửa khắc trước trời còn tờ mờ, vậy mà lúc này bốn phía đã tối đen một mảnh, mà nàng cùng Triển Chiêu vẫn chưa rời khỏi khu rừng này.

“Uy...”

Xe ngựa ngừng lại, Hiểu Vân nhắc màn xe ngựa, Triển Chiêu vừa vặn quay lại nhìn nàng. Nương theo ánh trăng non cùng những ngôi sao tỏa sáng, Hiểu Vân vẫn có thể nhìn rõ hình dáng hắn.

“Triển đại nhân...”

“Hiểu Vân cô nương, xem ra, tối nay chúng ta phải nghỉ lại đây.”

Hiểu Vân có thể nghe ra sự khó xử khi hắn nói câu này. Với hắn mà nói, nghỉ đêm ngoài trời là bình thường, nhưng hắn đang lo lắng cho nàng. Vì vậy khẽ cười nói:

“Cũng được, tôi lớn thế này rồi còn chưa ngủ ngoài trời bao giờ đâu.”

Triển Chiêu cười khẽ lắc đầu, “Trời lạnh như vậy, ngủ đêm trong rừng, không thể không có việc gì.”

“Biết làm sao được chứ, chúng ta hiện giờ không có cách nào khác, chỉ có thể tìm niềm vui trong khổ cực thôi.” Hiểu Vân từ trong xe ngựa thò đầu ra, một trận gió lạnh thổi vào cổ, khiến nàng không nhịn được rùng mình, liền quàng thêm một vòng khăn, rồi mới từ trên xe ngựa nhảy xuống.

“Nhanh lên nhanh lên, đốt lửa lên, chậu than của tôi cũng nguội rồi.”

Triển Chiêu xuống xe dắt ngựa đem tới buộc dưới một tàng cây, thấy Hiểu Vân rời khỏi xe ngựa liền nhíu mày.

“Bên ngoài rất lạnh, cô nương ra làm gì.” Trong lời nói có chút trách cứ.

Hiểu Vân bĩu môi, cảm thấy có chút ủy khuất, thở dài một tiếng.

“Trên xe cũng đâu có ấm áp.”

Triển Chiêu định nói lại thôi, chỉ nhanh chóng đi thu thập nhánh cây cùng cỏ khô xung quanh. May mắn gần đây thời tiết khô ráo, nên cũng dễ tìm đồ để nhóm lửa.

Sau đó, ở bên xe ngựa, dưới gốc cây đại thụ đốt một đống lửa lớn.

Hiểu Vân thấy hắn tay chân lưu loát trong thời gian ngắn đã nhóm được lửa, không khỏi có chút khâm phục. Quả nhiên cô nhân vẫn luôn biết cách sinh tồn.

Nhánh cây khô ráo đốt lên, ngẫu nhiên phát ra âm thanh lép lép. Màu đỏ của lửa đốt sáng cả một góc nhỏ, bọn họ có ánh sáng, cũng có hơi ấm.

Hai người ngồi đối diện nhau qua đống lửa, uống nước, ăn lương khô.

Hiểu Vân vừa ăn cái bánh bao ngoại trừ cứng và khô ra chẳng còn mùi vị nào khác, trong lòng vừa thở dài, “cắm trại dã ngoại” cũng không tốt lắm. Ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, thấy hắn ăn bánh bao cũng thông dong nho nhã, không khác gì ăn cao lương mỹ vị. Nghĩ đời trước ăn đủ thứ ngon lành, hiện giờ cần phải bánh bao này, sao chẳng nhạt như nước ốc? Ôi... quả nhiên bản thân đã bị nuông chiều từ bé rồi.

“Hiểu Vân cô nương vì sao thờ dài?” Triển Chiêu giương mắt nhìn nàng.

Ách... Hiểu Vân nhất thời không biết nói gì. Cũng không thể nói bánh bao hán đưa ăn không vô, nàng không muốn hán tăng thêm cảm giác có lỗi trong lòng.

“Tôi... đang nghĩ trong rừng liệu có dã thú không?” Hiểu Vân hỏi như vậy, cũng không đợi Triển Chiêu trả lời đã biết đáp án. Hiểu Vân nghe được mấy tiếng động giống như tiếng sói tru, khiến nàng không tránh được run lên, ánh mắt nhìn Triển Chiêu có chút sợ hãi. Thật sự là có sao?!

Triển Chiêu mỉm cười, cho nàng một ánh mắt trấn an: “Có Triển Chiêu ở đây, Hiểu Vân yên tâm.”

Hiểu Vân gật đầu, nàng tuyệt đối tin tưởng năng lực của Triển Chiêu, hán thừa sức đối phó với dã thú, nhưng nàng vẫn cảm thấy sợ hãi, lỗ chân lông trên người cũng nở ra, nhin không được xích về phía Triển Chiêu.

“Tôi... tôi ngồi cạnh ngài được không?”

Triển Chiêu nhưn mi, nhìn chỗ nàng ngồi xuống, khoe miệng ả ả ý cười.

Hiểu Vân cười cười, “Nữ hài tử nhất gan là bình thường.”

Hai người tùy tiện ăn lương khô xong liền đi ngủ. Hiểu Vân ôm chậu than, bọc thảm ngủ trong xe ngựa. Xe ngựa tuy nhỏ, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể nằm một người. Triển Chiêu chỉ có thể ngồi dựa vào thân cây, trên người bọc áo choàng.

Ban đầu Hiểu Vân muốn đưa hán thảm, mình mặc áo choàng, nhưng Triển Chiêu thế nào cũng không chịu, nói mình có nội lực hộ thể, không sợ rét lạnh, Hiểu Vân đành phải thôi.

Bóng đêm càng ngày càng đậm. Trên bầu trời chỉ lẻ loi một nửa vầng trăng cũng mấy vì sao. Rừng thật im ắng, ngẫu nhiên có tiếng quạ kêu hoặc sói tru.

Đêm càng sâu, trong rừng không biết từ lúc nào bắt đầu xuất hiện sương mù, nhiệt độ không khí càng thêm thấp.

Hiểu Vân bị lạnh mà tỉnh lại. Sau khi tỉnh mới phát hiện tay chân mình đều lạnh như băng, còn có dấu hiệu run rẩy, toàn thân không còn nhiệt độ, lưng cũng đau nhức, nghĩ chắc vì quá lạnh nên không thể thả lỏng thân thể. Thảm đắp lên người cũng đã lạnh ngắt, chậu than ban đầu ôm trên tay đã rơi ra ngoài, trong chậu không còn chút lửa nào, trở thành một chậu băng.

Đóng băng, đây là đóng băng, không phải là lạnh nữa!

Hiểu Vân bọc thảm lên người, lấy chậu than định đem ra ngoài lấy ít than nóng. Vừa vén rèm thấy khí lạnh ập vào mặt, không khí lạnh lẽo tới không thể thở được, giống như băng bột phân kích thích cổ họng, khiến nàng không nhịn được ho khan vài tiếng.

Cũng vì mấy tiếng ho khan này đã đánh thức Triền Chiêu đang tựa vào gốc cây chợp mắt.

Triền Chiêu mở mắt, thấy Hiểu Vân trên người bọc thảm, định xuống xe ngựa, liền đứng lên tới gần hỏi:

“Hiểu Vân cô nương muốn làm gì?”

“Ngại quá, đánh thức ngài. Tôi định thêm than vào chậu.” Lúc nói chuyện, Hiểu Vân mới phát hiện cổ họng mình có chút khàn.

“Đề Triền Chiêu làm cho. Cô nương vào trong xe đi.”

Hiểu Vân khẽ gật đầu, Triền Chiêu nhận lấy chậu than, từ trong đồng lửa chọn ra vài viên than đã cháy gần hết bỏ vào. Sau đó lại tiếp thêm vài nhánh cây vào đồng lửa, sau đó mới đem chậu than đưa cho Hiểu Vân.

“Triền đại nhân, trời lạnh quá, tôi ở trong này sắp đông thành gậy băng rồi, hiện còn có sương mù, ngài ngồi bên ngoài không lạnh sao?”

Hiểu Vân quỳ gối bên thành xe ngựa, nhìn Triền Chiêu tò mò hỏi. Nội lực thật sự có thể giúp người ta chống lạnh sao?

Triền Chiêu mỉm cười, “Triền Chiêu không lạnh, có điều... gậy băng là gì vậy?”

“Gậy băng... ý như tên gọi, là lấy băng làm gậy.” Hiểu Vân nghĩ một hồi, cũng không biết giải thích thế nào là gậy băng, đành tùy tiện nói bừa.

Triền Chiêu hiếu kỳ nhìn Hiểu Vân, sau đó cười nói: “Nếu thật sự đông lạnh, quả thật có vài phần giống băng còn.”

Hiểu Vân sững sốt, có chút hồ đồ, Triền Chiêu đang nói đùa sao? Thì ra Triền Chiêu không phải lúc nào cũng nghiêm túc!

“Cho dù biến thành gậy băng, cũng là Triền đại nhân biến trước.”

“Triền Chiêu không sợ lạnh, sẽ không biến thành gậy băng.” Triền Chiêu tiếp tục cười.

Hiểu Vân liếc một cái xem thường, ai oán nói: “Thật là không công bằng, tôi cũng muốn có nội lực, sẽ không sợ lạnh nữa. Tôi sắp đông lạnh thành bệnh rồi.”

Nói xong, còn lấy ra một chiếc khăn lau lau mũi. Cát khăn rồi mới ngẩng đầu lên nói.

“Mặc kệ, Triền đại nhân, ngài phải chịu trách nhiệm!”

Triền Chiêu sững sốt, không hiểu ra sao, đây là... muốn hắn chịu trách nhiệm gì?

“Ngài phải chịu trách nhiệm sưởi ấm cho tôi, bằng không tôi nay chắc chắn tôi sẽ bị đông chết!”

Cũng không biết Hiểu Vân là bị lạnh tới hồ đồ, hay vì lạnh mà nóng nảy, nói xong liền tóm lấy tay Triển Chiêu. Tay nàng lạnh giá, lúc tiếp xúc với bàn tay ấm áp của Triển Chiêu, Hiểu Vân thỏa mãn thở dài, vội đem cả hai tay nắm lấy tay hắn hấp thu hơi ấm.

“Thật ấm áp...”